

сега са в тъмница. Другите мълчали, защото не искали да очернят мъжа, който се радва на царската милост. Само севаст Алекси от Жикински Асеновград и севаст Ангел от Манастирище са успяли да изпратят оплакванията си направо до мене.

Самодържецът д се разхождаше с бързи стъпки нагоре-надолу из стаята. След това отвори прозореца, спря за миг пред него: сякаш да поеме въздух, който не му достигаше. Извърна се. Страшни бръчки разрязваха челото му. Приближи отново, пак се опря с левица на масата.

- И от кога е траяло всичко това?

- Доста отдавна. Злоупотребленията били дребни и минавали незабелязано. Но от две години дързостта на протосеаста минала всяка граница.

- Затова Приязд почна да строи палат в Царева ливада, по-голям и от тоя на севастократора... - пошъпна сякаш на себе си царят. - Не ще е било само зестрата на жена му от Дубровник...

- Изглежда, че той ще е събрал не за един, а за три палата... - добави Григорий, като бърмеше потта от лицето си. Най-сетне му беше олекнало. Царят знаеше всичко. - Чак сега си обяснявам защо катепанът на Дръстърската крепост преди няколко месеца се оплакваше, че някои села от околността му отказват да дават приселка на чужди гончи. Защото кефалията им казвал, че повишеният комод ги освобождава от задължението да дават храна на гончиите и конете им. Сега всичко ми е ясно.

- И всички тия злочиния са завършвали в ръката на протосеаста. Изглежда, че ~~хитри~~ умело ги е управлявал... - въздъхна царят, като почна тревожно и припряно да тропа с пръсти по масата. Очите му ту се засенчваха, ту проблясваха, издавайки вътрешното му борба.

Логотетът мълчеше, изчаквайки решението му.

Най-сетне самодържецът седна отново в креслото, нахвърли саморъчно няколко реда върху лист дебела бомбицинова хартия. Преди да се подпише, той дигна глава.